En omstridd kyrkodogm i konstens ljus.

Vi meddelade på sin tid om den strid, som vid ett prästmöte i Lund väckts om treenighetsläran. Här visa vi nu några bilder ur den kristna konstens hävder, vilka visa huru en naivare och bekänneisetrognare tid än vår egen förmådde tänka sig den himmelska treenigheten i konkret och individualiserad gestalt.

Hithörande ämnen äro höga och svåra ting, som inte vem som hälst kan bedöma. Vad man kan säga är emellertid att varje ny offentlig diskussion om treenighetens mysterium „tycks röja ett ökat avstånd mellan sagda föreställningskomplex och det populära tänkandet. Vore man djupsinnig, skulle man nästan vilja påstå att treenigheten är alltför symmetrisk för att svara mot vår tids religiösa behov. Den är allt för välordnad för oss.

I de äldsta treenighetsframställningarna fick man inte se gudomspersonerna direkt. Till en början nöjde man sig med symboliska antydningar eller med ett framhävande av det heliga treningssätt bibehåller sig rätt länge med åtskilliga variationer i avseende på de olika attribut med vilka personerna förses. På en skulptur från 1400-talet får man till exempel se fadern i mitten med ett litet jordklot på knäet, sonen till höger med ett kors och den heliga ande till vänster med duvan. Till tecken på hel överensstämmelse i eviga tankar och rådslut äro de tre höljda i en och samma mantel. En annan, förmodligen äldre, konstnär avbildar gudomen med den helige ande som centralfiguren, omgiven av fadern och sonen.

Treenigheten Efter träsnitt av Durer.

Ifråga om gudomspersonernas ålder råda skilda uppfattningar bland konstnärerna. På den nämnda skulpturen äro fadern och sonen och anden tydligen ungefär jämnåriga,eljest är det inte ovanligt att den första personen framstår som "den gamle av dagar" i enlighet med ett bibliskt uttryck, under det att sonen och anden fått ett ungdomligare utseende. Kejsarkronan på Gud faders hjässa är signifikativ för talet i kyrkornas utsmyckning. Sedan övergick man till att avbilda treenigheten "typiskt": man återgav nämligen den gammaltestamentliga scen där Abraham fick mottaga besök av Jahve i gestalten av tre änglar. Detta var, enligt kyrkofädernas utläggning, den första treenighhetsuppenbarelsen: Abraham, heter det, "såg tre och tillbad en".

Framemot 10:e århundradet begynner småningom uppfattningen av treenigheten som en grupp av tre mänskliga figurer att tränga igenom i den kristna konsten. Detta framställ-

De tre gudomspersonerna uppenbara sig för Birgitta, för vilken påven och kejsaren samtidigt knäböja.

medeltidens och renässansens åskådningssätt, och duvan som den helige andes speciella attribut har mycket gammal hävd — den härrör naturligen från evangeliernas berättelse om Kristi dop, då anden sänkte sig ned som en duva. I den vanligaste bildframställningen av treenigheten, den s. k. nådastolen, uppträder för övrigt den helige ande inte i mänsklig skepnad, utan blott som en duva. Sonen förekommer i det sammanhanget antingen på korset eller ock såsom död i faderns armar, en s. k. pietagrupp. Båda dessa varianter av treenighetsbilden återfinnas hos den tyska renässansmästaren Albrecht Durer, vilkens konstnärliga skildringar med detta motiv äro med rätta berömda.

Ännu ett sätt att avbilda eller åskådliggöra treenighetens religiösa begrepp kan man studera i den kristna konsten. Det lär ha sin upprinnelse hos skolastikern Abelard, vilken ju är känd för sin subtila och djupa läggning,både som teolog och erotiker. Det nya bestod däri att de tre gudomspersonernas enhet symboliserades genom bilden av tre ansikten, sinsemellan mer eller mindre intimt förbundna. På det sättet framträder gudomen till exempel på Fra Bartolommeos målning av den heliga jungfrun ävesom på en intressant Birgittabild i ett tyskt kloster. Detta var en framställningsart som ibland tog ganska egendomliga former och som aldrig vann riktigt burskap inom kyrkan, utan till och med betraktades som ett slags kätteri, varöver katolska handböcker i konsthistoria än i dag uttala sig ogillande.

Till tidningens

Manager, kontorsbiträde *och* Tryckeripersonal

— Redaktörens julhälsning —

Undan glidit arbetsdagen,
det är kväll, och jag fått ro;
managern dock ännu knogar
(kanske ni det ej will tro?)
Först han varit hela veckan
på kontoret varje dag;
om ej *andra* vill beprisa,
mannens flit, jag gör det, jag.

När som andra "pannan rynka"
emot Dig i konkurrens
och Dig lova att "bekämpa,"
(vilket ock av mig ju käns),
när man elakt Dig belackar,
trots Din möda, slit och släp,
vill jag ge Dig detta rådet:
Bry Dig ej om sådant skräp!

Se Du till, att Debit, Kredit
gå ihop — och litet till,
och vi andre (är min mening)
nog *vår* ända lyfta vill,
så att över varje backe,
som vi möta nästa år,
Tidningen, fri och obunden,
ställning sin behålla får.

Njut nu "glædelig jul" i hemmet,
vila ut och hämta kraft,
känn Dig trygg, ty frukt skall bära
arbetsmodan som Du haft.
Tack för vänligt ord Du sade
åt mig i mitt missmods stund!
Kasta ankar — sist jag råder —
på *Guds* evigt fasta grund!

* * *

Nu till trägna arbetsmyran,
fröken Erikson, jag vill
ock en vänlig julehälsning
denna vägen skicka till.
Tala om att allting veta!
Hon vårt "lexikon" här är,
utav vilken vi var vecka
tiotusen råd begär.

* * *

"Svartkonstnärerna" därnere
i vår "djupa källarsal"
ibland kaster och regaler
och maskiner utan tal
sätta, trycka, korrigera,
bryta om och — göra spratt,
som vår lille "tryckar-nisse"
roar både dag och natt*)

Men jag tycker om att se er
allihop — och flera till,
ty i "facket" invand vorden
jag till döds-dag stanna vill.
Tidningen — hon är min "flamma",
Tidningen jag tänker på
även *nu*, när hem till — gumman
jag på några da'r får gå.

Lycklig jul och trevligt — skottår!
Akten er för "jänteblig."
Ungkarlslivet är besvärligt,
söken snart att livets stig
ljuvlig göra och behaglig
med en — kvinnlig kompanjon,
som med milda ord och blickar
kan ta' vård om er person.

*) Mest om "natten"—Sätt. anmk.

Rikeman.

Julberättelse av Elisabeth Kuylenstierna Wenster.

Alla julbestyr ha brådskande avslutats inom släkten. I de tre brödernas rika och välordnade hem talas och tänkes blott ett: Göran, den fjärde brodern och som förlorad ansedde sonen har helt oväntat kommit hem från Sydafrika.

Han hade endast underrättat med ett telegram till modern, som höll på att dö av glädje. Mycket liv var det egentligen icke sedan ett par år tillbaka i den åttioåriga, men att Göran, hennes käraste — hennes sorgebarn skulle komma hem, var nästan en överväldigande lycka. Hon gruvade sig icke alls för hurudan han skulle vara, det timliga hade hennes tankar glidit ifrån, och medan släkten oroligt undrade, om de skulle behöva skämmas för honom, om han var urspårad, satt "farmor", som hon numera alltid kallades, med knäppta händer och tackade Gud, för att lilla Göran kom till sist. Han kunde nog dröja, till dess han finge sluta hennes ögon för den trygga sista sömnen.

Göran själv visste precis vad bröderna, tre fattiga pojkar, vilka flugit till väders genom enärgi, rikt gifte och lyckade spekulationer, tänkte.

Han njöt av det under hela resan med en Per Gynts skadefröjd över att slå blå dunster i ögonen på folk och även på gamla mor, men henne ville han endast väl med det. Hon skulle slippa ängslas för fattiglappen. Det var nog eljest sant, att han bara hade snygga gångkläder och ett minimalt kapital på fickan, att han varken hade nutid eller framtid vare sig i hoppets eller realitetens värld, men, Herre Gud, nu skulle det byggas luftslott så skyhöga, att de nådiga svägerskorna darrade i knävecken, när han bad dem se på stäten. Bror Adolf skulle tappa den guldbågade pincenezén, sätta den på igen och säga med sin spetsiga röst, vilken föreföll så vårdad, som läge den i bomull mellan användanset:

"Å sjutton har du fått det så präktigt på tio år?" Hjalmar ville naturligtvis genast, att han skulle vara med om en spekulation. "Tamme katten, en så rik knös som du."

Rickard föreslog honom kanske rent av att gå in i firman. Göran skrattar så högt, att han väcker en positivspelare, som nyss somnat ifrån sin sjösjuka. "Förlåt min gubbe lilla," säger han gemytligt, "sov nu, skall jag skratta tystare." Göran hade rest ut för femton år sedan efter att genom olämpligt uppförande stängt ett halvt dussin av hemlandets solida levnadsbanor för sig. Han hade haft första klass biljett då. Nu hade det knipit att få ihop till tredje. Men efter att under tio år endast genom enstaka vykort låtit höra av sig, hade han gripits av en sådan längtan efter gamla mor, efter julen, familjetradtionerna under helgen, att han resolut kastat det sunda förnuft,han ägde och reste.

Att vakna i barndomshemmet på julaftonsmorgonen, se välkända, kära föremål omkring sig, fingra på mors linnelakan med de gammalmodiga, virkade spetsarna och stryka över sidentäcket, det var att drömma. Och han kom strax i stämning, fick kaffe på sängen, länsade brödkorgen. Alla kakorna pratade i munnen på honom om barndomsminnen. Och servisen!

Den kom bara fram vid jularna.

När han blivit klädd och hälsat godmorgon på modern, sade han, att han skulle köpa julklappar. Förargligt nog, hade han glömt juvelsmyckena, som svägerskorna skulle ha och inte trots upprepade påminnelser lyckats få praktbanden till planschverk han skulle förära bröderna färdiga, tills han reste, men det fick han skicka sedan, när han kommit tillbaka till Durban. Nu skulle han hitta på några småsaker. Hela familjen skulle fira julafton hos farmor. Hon hade endast en livränta på ett par tusen att leva av, men för att ingenting skulle rubbas i det gamla hemmet, hjälptes bröderna åt att betala hyran för den präktiga våningen. Farmor brydde sig icke längre om, vem som gjorde det. Hon hade glömt pängars värde och fann det endast helt naturligt att hon omgavs av allt sitt.

Göran behövde inte ställa upp skrytsamma korthus för henne. Hon kallade honom "min lilla gosse" och trodde visst nu, att han kommit hem från skolan på julferier. Hon satt så nöjd och höll hans hand i sin och såg på honom med den skumma blicken utan att märka, att hans hår gränat vid tinningarna.

— Ja, du kommer väl ordentligt hem till doppedags, lille Jörgen?

— Det gör jag visst. Jag skall lägga in mina julklappar också — och skriva vers på allt — vad jag glömt i Durban. Resan kom litet hastigt på. Men jag är så glad att vara här.

— De andra gossarna tycka också det är så roligt, att du kommit. Adolf sa' i går, att du var julens största glädje. — Jo, jag tackar, jag! Hans fru var också mycket intresserad av mina fastigheter, som jag beskrev utförligt. — Men morsgumman lilla, vem hjälper dig kläda granen? — Det har Rut Willner gjort i alla år. Hon hör till oss så här om helgerna, stackars liten. Du minns väl Rut? Ni lekte så snällt tillsammans. Visst minns han Rut, fast han inte tänkt ofta på henne under de sista åren. En gång hade han beslutat bli något — han som bröderna — och då ge henne ett riktigt varmt och ombonat hem: det behövde hon. Livet luggade henne försvarligt, så fort hon på egen hand mötte det. Nu började hon bli gammal och höll väl ut, sliten och grå på telegrafen.

Strängt taget var det inte så behagligt att återse henne. Hon hade kloka, forskande ögon, och det skulle bli svårt att skryta och skrävla under den blicken. Skulle hon vara med både på juldags- och annandagsmiddagarna. Då måste han riktigt träna sig i att spela grand seigneur, så att hon inte genomskådade honom.

Inte heller kunde det gå i henne, att han i Durban glömt julklappen åt henne, och det skulle ta ansenligt på hans kapital att köpa något magnifikt.

Han knäpper plötsligt pojkaktigt med fingrarna. Inte köper en sådan karl som han kontant. Och en halvtimme senare har han efter att nonchalant men fullt nöjaktigt ha redogjort för sina solida släktförbindelser inhöstat en smakfull skörd av solfjädrar, handskar, parfym och andra lyxföremål. Han, som själv är så "rik", skall naturligtvis inte förstå, att en fattig, gammal flicka inte gör med all denna elegans. Det roar honom att spela överlägsen. Han tittar in till Hjalmar på kontoret och talar om, att han har aktier i gruvor — de briljantaste företag — förra året ville han minnas, att han fick en utdelning av tolv procent. Och Rickards fru, som han händelsevis möter, inviterar han strax på konditori samt ber att få skicka hem en låda julgranskonfekt till barnen.

Hela släkten skiner mot honom som små solar. Och han är bjuden bort på ett halvt dussin familjetillställningar. Han skiner tillbaka, uppvaktar alla svägerskorna med blommor och några gamla tanter med tvålar, ljus och kaffepaket. Det var en ovan lycka att ge bort så mycket — att ha så många att ge åt, och för ögonblicket bekymrade det honom icke, att "kapitalet" betänkligt smälte ihop. Det var jul i gamla Svealand. Han var en firad julgäst. Bror Adolf skulle säkert hålla tal för honom och hans fru rörd trycka näsduken mot ögonen. Se Göran hade varit hennes flamma för många herrans år sedan, och när hon nu hörde, att han var selfmade, surrade det kanske till i hennes hjärta, som när det litet för hastigt ringer av på telefon.

Familjerna infunno sig hos farmor klockan tre och julmiddagen avåts med all önskvärd tradition. Dessutom höll Adolf mycket riktigt talet för den "älskade brodern," vilken de så länge saknat, och som nu återvänt för att fylla ett tomrum i deras krets — i deras famn. Stor tårsuccés; endast förmålet höll sig tappert och ännu en — Rut Willner. Hon var verkligen sliten och grå. En liten kvinna, som ödet sopat ut i trampkvarnen, och som lagt ungdomen ifrån sig för längesedan likt en dyrbar helgdagsdräkt, för vilken hon haft föga andvändning.

Hon såg ibland förstulet på Göran, misstroget inbillade han sig, och att det "varit något" emellan dem, tycktes också hon glömt.

När hon tog emot alla sina ståtliga julklappar från Göran, helt olika de avvägt praktiska gåvorna från de andra, stirrade hon sekundvis på dem som om helt plötsligt en skara lysande fjärilar flugit ned i hennes knä, och hon var rädd att vidröra dem i tanke, att de då skulle bli stoft.

Men det om juvelgarnityren gick i svägerskorna, tack vare flotta verser, liksaå praktbanden i bröderna, och pojkarne slogos i förskott om vem som skulle ha hövdingekostymen, som Göran lovat skicka samtidigt.

— Ni får en var, trostade han. Vad han var rik i kväll omklappad, omhuldad, hedersgäst. Han kråmade sig framför den stora spegeln med det avskurna glaset och mindes, att han förr brukade räcka ut tungan åt sin egen bild, förr, när han hade gjort någon dumhet, något snedsprång. Nu kände han bättre livsmoralen och log förbindligt bugande åt sitt ärade jag.

Gamla mors ögon följde honom överallt med stolt beundran. Hon sade till Rut: — Lilla Göran för sig så väl. Det var bra, att jag lät honom gå i dansskola. Rut nickade tyst. Hon hörde till de fåordiga, och i kväll var hon nästan stum. Hon förstod inte denna julafton. Den var ett stjärnskott, ett vackert klingande skratt mitt i årens allvar. Och när nigarpolskan gick genom rummen och kökets runt, runt, var det som om alla bekymmer dansats bort, som dagarna runnit tillbaka oupplevade och barndomen kommit igen med sin tomtetro och sin yra uppslupenhet.

Göran vet, att han bör följa Rut hem, men det vill han inte. Det generar honom att utföra en roll inför henne. De äro ju så fattiga båda två — utskott! Det går knappt att blåsa såbubblor, när hon ensam ser på. Emellertid tar kvällen slut, och familjerna pälsa på sig under utropen: "I morgon träffas vi hos er!" — "Ja, glöm inte, att i övermorgon skall ni till oss!" — Bilarna tuta utanför porten. Rut blir bjuden att åka med Rikards. Göran drar en suck av lättnad både över detta och även att komedien är utagerad för i kväll. Till sist började den överströmmande vänligheten äckla honom. — — —

Lilla mor är så trött. Hon faller ner på alla sina vita kuddar. — Gud signe dig, min gosse, säger hon matt.—

Annandagen måste dock Göran följa Rut hem. Det har plågat honom att dessa tvänne dagar se henne undanskjuten till nedersta bordändan' medan han själv tronat högt upp i glans och härlighet vid värdinnans sida, där han utvecklat sina miljonsteorier med stark stämma, till dess han vid fjärde, femte glaset vin halvt om halvt börjat tro på sina förvärvade skatter.

— Vill du vi skall ta en bil, Rut, frågade han henne, sedan han i tamburen hos Adolfs bett att få göra henne sällskap. — Jag går gärna.

De vandrade en stund tysta bredvid varandra. Hon bor utåt tullen och ju längre de komma från centrum med sina upplysta husfasader, desto stillare blir det omkring dem. Endast en och annan liten gran tindrar vid ett fönster sitt välmenande god jul.

— Det har varit underbara dagar det här, säger Rut slutligen. Det blir något alldeles särskilt över en helg, när en långväga gäst kommer. Man flyttas ur sin lilla vrå till något stort och mäktigt. Det är också så snällt av dina att bry sig om mig fattiglapp.

Han tvekar, så infaller han tvärt:

— Tänk du, om vår ungdomsidyll hade förverkligats — om du vore min hustru. Han hör hennes flämtande andedräkt och förstår, att rodnaden färgar det grågula, rynkiga ansiktet.

Svaret kommer så sakta:

— Jag skulle aldrig passat i dina stora förhållanden. Inte duger jag till en framstående mans hustru. Efter vi nu — båda ha kommit över det, vill jag säga dig, Göran, att jag — förr — för många jular sedan — medan jag ännu var ung, kände en okuvlig lust att skriva till dig — jag trodde du stod så ensam och hade det svårt — jag ville skriva till dig, att — att om du behövde mig, skulle jag gärna komma ut — gärna arbeta för dig och med dig. Jag skulle ge dig hemmets helg, drömde jag — du förstår, att det är mycket längesedan.

— Är det?

Han frågar upprörd. Hennes ärliga, allvarliga stämma kommer honom med ens att blygas över att ha gjort sig till clown för appladers skull, ty mor skulle tagit emot honom, hurudan han var — och de andra — ! De skulle naturligtvis en dag upptäcka, att han dragit dem vid näsan och sparka honom från sina solida dörrar.

— Ja.

— Nå, du skall ha tack i alla fall, Rut. Det har en gång funnits en människa, som ville lägga sin hand i din, skall jag tänka, om jag råkar i nöd. Får jag hålla dig i handen nu — bara en stund. Minns du — så här gingo vi alltid från julkalasen förr, du och jag — före syskonen. — Och du berättade de vidunderligaste historier.

Hon skrattar svagt, ett åldrat skrumpet skratt.

— Jag var en humbug då som nu, Rut. — En humbug — nu!

Hennes stämma skälver. Han hör det så tydligt. Och hon stannar ofrivilligt. Från ett öppet fönster höra de glada barn stampa takten till "Nu är det jul igen." Snön är så vit omkring dem, stjärnorna blänka, och lyktorna orka icke lysa i kapp med himmeljusen, deras lågor stirra gult avundsjuka inom en isig ring.

Han har gripit båda hennes händer och lutar sig så nära henne, att han kan se henne in i ögonen. — Jag undrar just Rut, om du skall tänka på mig vänligt nästa jul? — Det skall jag säkert. — Och om jag då är fattig — är ensam — har det svårt, vilja komma till mig och ge mig helg?

— Jag är för gammal nu — tänker jag — vad skulle du ha för glädje av mig?

Han börjar gå igen, alltjämt med hennes hand i sin. — Vet du, Rut, det känns som om du blivit ung — inom mig — om du förstår det — efter vad du sade nyss. Och jag föreställer mig, att jag hädanefter skall gå och längta efter julljusen — nu fe ter friden. — Men — du har det ju så bra — eller . . . Hon avslutade inte meningen. Hon förstår med ens, att han bedragit dem allesammans, att han är lättsinnig, opålitlig, en livets stackare i en slup utan roder, och hon trycker hårt, stodjande, hans hand — omkande — förlåtande. För henne har han varit och skall bli helgen, så olika de enformiga söckendagarna, helgen som trofast minne, som gäckande hopp.

När Stjärnorna De Blänka

NÄR stjärnorna de blänka på himmelen den blå
då a' da' så roligt till lilla vännen gå
uti kvällen.
A vägen a ej länger, om krokiger han a',
å stjärnorna de blinka, di följer allti ma
uppå pellen.

A susar da' i skogen, så a' jag inte rädd,
fast da' kan vara kusligt när skogsfrun kommer klädd
utur skogen.
Jag skyndar framåt vägen å tittar maj ikring
men inte kan jag tycka att jag ser någonting
ifrån skogen.

Om ugglan börjar skrika så för da inte mej,
jag mumlar för mej-sjalver: håll kaften du på dej
där du sitter!
A om uppifrån brynet en räv drar fram sin låt,
så stannar jag å lyssnar så där emellanat
te hans kvitter.

MEN lilla vännen väntar därhemma uppe mej
å själv jag tänker ofta: nu a jag snart hos dej
lilla Stina.
A över mo å backar jag gnor såsom en hind,
jag springer kapp ma' skogen jag springer kapp ma' vind
utan pina.

A snart hos lilla vännen jag gladeligen står,
å sedan jag har frågat hur lilla Stina mår
jag mej sätter
på tuvan, a da händer att lilla tösen må
får sätta sej på kanten uttå mitt trötta kna;
hon a' latter.

A I som brukar gänga till era flickor små,
när stjärnorna di blänka å sakteliga gå
uppå pellen,
I vet nog va' da' talas om uti en sådan stunn,
I vet nog va' da' handa kan emellan mun och mun
uti kvallen.

Hur hälsan skall bevaras är huvudfrågan för var och en, och den borde lösas och besvaras i god tid, innan den börjar bliva vacklande. Det är tusendens erfarenhet, att bruket av Dr. Peters Kuriko då och då förträffligt lämpar sig för detta ändamål. Fru C. J. Johnson i Prince Rupert, B. C., skriver: "Jag har ej haft någon Kuriko under två år och jag längtar nu otåligt därefter. Kuriko är en sådan välgörande medicin och ingenting i världen kan jämföras därmed. Den är oumbärlig för hälsan, och man känner sig som pånyttfödd efter att ha tagit endast några få doser därav." Kuriko är ett gammalt välbeprövat örtbotemedel; den förbättrar blodet, reglerar livsorganen, befordrar matsmältningen, stärker närverna och bygger upp hela systemet. Den säljes ej genom apotekare, utan tillhandahålles direkt, tullfritt, av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill.

Förklaringen kom. Värnpliktige fiskargrabben Axel Österbom har i ett anfall av ovilja kallat sergeanten för "ulk!" Sergeanten arg som ett bi:

— Vad menar du egentligen må ulk; va innes ä dä för någe?

Axel Österbom (belåtet): — Dä ä en möcke ful fesk.

140 MINIATYR DIAGRAM

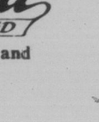

av Quilt, Sofa o Pin Cushion mönster blott 5c, eller ges FRITT med ett $1.00 sortiment av våra siden, eller sammet-, eller bomullsstuvbitar för "Crazy Patchwork".

PEOPLE'S SPECIALTIES CO., Dept. 15, P.O. Box 1836,

DINGWALL KATALOG

Är en första hjälp vid JUL-UPPKÖP

Ansenlig tid och pängar, bakom vilka står våra årslånga erfarenheter, ha åstadkommit denna vackra bok, som skall inbespara åt Er många timmars bekymmer uti att tillfredsställande välja Edra många julpresenter.

Från perm till perm är den synnerligen fint illustrerad med hundratals snillrika och lyckade julpresentsförslag. Realistiska beskrivningar på denna vidlyftiga omfattning av juvelerarevaror och julpresenter sätta Er i stånd att välja med alldeles samma tillfredsställese som om Ni köpte i vår butik.

Våra kataloger befinna sig nu på posten. Om Ni inte har ett exemplar, så sänd oss Ert namn och Er adress i dag. På grund av ovissa tillverknings konditioner för närvarande över hela världen råda vi Er att skaffa Er en katalog genast och placera Er order tidigt. Skyndsam handling i detta hänseende kan bespara Er många missräkningar senare.

Sänd oss Ert namn i dag. Nämn denna tidning, då Ni skriver. Skaffa Er en katalog genast. Gör Edra juluppköp tidigt.

Nämn Svenska Canada-Tidningen när Ni skriver.

Er order måste nå oss tidigt i decemberr, om någon gravering fordras.

D.R. Dingwall LIMITED

Diamond Merchants - Jewellers and Silversmiths
Dept. S. T.
WINNIPEG